

Handel med Brændevin udtryffeligt har strejft ind paa dette Spørgsmaal ved at foreslaa, at Tilladelse til at holde Billard og Reglebane ikke gælder før efter Klokken 4 paa Søn- og Helligdage. Smidlertid skal jeg ikke komme ind paa disse Spørgsmaal, fordi jeg tror, at hvis de skulde tages op, vilde man mulig forhale Gennemførelsen af dette lille Lovforslag, som jeg anser for at være gavnligt, og som jeg ikke har de Betænkkeligheder ved, der ere fremkomne fra anden Side. Men, naar der skal røres derved, skal jeg dog henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg mener, der er en Mangel i den nuværende Helligdagslov. Det er en Bestemmelse, der skulde gaa ud paa, at Fiskere, der ilandbringe deres Fangst paa Søn- og Helligdage skulde være berettigede til at sælge denne Fangst uanset disse Helligdagsbestemmelser. Det hænder nemlig ikke saa sjældent, at Fiskere, særlig i Sildetiden, komme ind ogsaa om Søndagformiddag med en betydelig Fangst, men den har de egentlig, efter Helligdagsloven, ikke Ret til at sælge, hvilket er højt uheldigt. Hvis de nemlig skulde gemme denne Fangst til den følgende Dag, fordærves den, foruden at de opholdes betydeligt i hele deres Erhverv. Jeg kan ikke tro, at nogen vilde kunne have noget imod at indrømme Fiskerne en saadan Berettigelse, i hvert Fald saaledes, at Politiet blev bemyndiget til at give Tilladelse til Salg, hvor det kunde skønnes, at Fangsten ellers vilde blive fordærvet. Vi have Analoget her, saa vel i Loven af 1873, hvor efter det er tilladt at holde Udsalgssteder for Handel med Mælk og Brød aabne paa Søn- og Helligdage, ja endogsaa for Sodavand og lignende Drikke, og i Loven af 1891 er der givet Politiet Bemyndigelse til at give Tilladelse til Rensning af Maskiner, Arbejdsredskaber og slikt. Jeg kan altsaa ikke indse, at det egentlig skulde stride mod den nuværende Helligdagslov, i det mindste ikke mod Princippet deri. Jeg skal henstille denne Tanke til den højtærede Justitsministers Velvilje, idet jeg haaber, at den ikke vil møde nogen Modstand, hverken fra hans eller fra Rigsdagens Side.

Justitsministeren (Mellemann): Efter den nu stedfundne Forhandling er det ikke meget, jeg har at sige. Jeg vilde naturligvis have taget Ordet for at protestere mod den Betragtningssmaade, at dette Lovforslag skulde sætte en Plet paa Thyendet, men det er allerede sket fra andre Sider.

Det Lovforslaget vil, er at træffe en Ordning, der ogsaa for Thyendet er bekvent, nemlig den, at det kan komme til at betale og tillige at købe noget, medens det har Penge. At det kan være bekvent for Thyendet at komme til det, naar de alligevel ere i Byen og forinden de rejse bort fra Egnen o. s. v., forekommer mig at være indlysende. Jeg tror, at det ikke vil være unskelligt at blande for mange Spørgsmaal af anden Art ind i denne Sag, for det vil i alt Fald være temmelig klart, at der saa ikke vil kunne opnaas Enighed om noget og saaledes det hele løbe ud i Sandet. Kun en Bemærkning finder jeg mig foranlediget til at gøre, og det er den, at dersom man skulde mene, at det kunde være rigtigt, at der blev givet de handlendes Folk — for det er navnlig dem, der er Tale om — et Slags Vederlag for den Begrænsning i deres Helligdagsfrihed, som denne Lov tilfigter, ved at træffe Bestemmelser om Butikkernes Lukning fra et tidligere Tidspunkt paa de to Dage, Nytaarsaftensdag og Juleaftensdag, skal der for mit vedkommende ikke være noget til Hinder for at gaa ind derpaa. Jeg tror, at det er noget, som vil blive befundet billigt af de fleste, og naar der dog bliver en Tid paa disse to Dage, hvor Butikkerne ere aabne, vilde Folk jo kunne forhøje sig i Tide.

Jeg kan ikke se rettere, end at den Foranstaltning, her er Tale om, er saa lille og den Indskrænkning, der gøres i Helligdagsfriheden, saa ubetydelig, at det Hensyn, der kræver den, maa være det stærkeste. Det er selvfølgelig ganske umuligt at føre statistisk Bevis for, at der trænges til en Bestemmelse som denne. Det lader sig i det hele taget kun føre meget sjældent i Forhold af denne Art. Her maa Beviset for, at der er Trang til en saadan Foranstaltning, ligge deri, at alle, der have haft Beslighed til at gøre Erfaringer i saa Henseende, altsaa de handlende, ønske det, og, at det er et almindeligt Ønske mellem dem, tror jeg maa anses for givet.

Jeg vil kun endnu tilføje, at jeg ganske vist nok ser, at den hele Foranstaltning har mindre Betydning for København, fordi det jo som betændt ikke er almindeligt her at stifte halvårsvis og saa Løn udbetalt halvårsvis, men paa den anden Side har jeg dog troet, at der ikke var nogen særlig Grund til at undtage København, fordi der vel maaste i Udkanterne af Byen kan være en Del Forretninger, der ikke have saa lidt med Thyendet fra Landet, at bestille, og jeg gaar ud fra, at Loven ellers ikke vil blive